

Hiperboreja – prenesena Atlantida

Žalopev Mesečeve Boginje, što baca pogled u dubinu Spekuluma, preinačuje čitavu povest Zemlje...

Uzorni astralni svet, optičajni kristalni cvet, ili levak vihorskih elemenata, jeste *tavanski izmešten ostatak* jednog vremena – koje je *iscurelo* kroz *paučinsku mašnu*. Jedino srebrna kopča Knjige čuva sećanje na njega, koje se odigralo na južnoj Zemljinoj polulopti.

Skriven sklad Dubine i Visine, što stoji u Spekulumu (Samostojnom Krilu Noći), omogućio je da se bez bojazni *iznova* prizove Dubina i time *produži* Visina (kljun samosvesti, zarobljen u sferi). I to sve do tačke pronalaženja (oprečnim Ogledalom preotetog) Knjiškog jezgra-u-rasemenjavanju.

Međutim, taj vid *gornje-osmatračke* zaštite prestaje kada se zemni tragalac susretne sa *krajnosnim ponorom*; suoči sa Licem Svedoka, Gospom Strave; Okićenom Fasadom nečeg što se zbivalo unutar Olujne Sfere, usled čega je ova patvorila Njen udaljen, hladno-zvezdani izraz.

A to je **srce-pulsno, imenujuće** pogađanje one nepremostivo-odstojne, uvek već kolažno-pomerene, i time falsifikatne tačke – na kojoj stoji Tvorac Knjige; tačnije: *onaj* koji vrši šestarenje jezerskog kruga na kome *neznana* stoji i kliza se, bacajući vlastitu *senku* još u stihijskom pretpočetku; te koji vrši fragmentisanje jezerskog kruga koji je beskonačno deljiv, jer preklapa donju otežalu poluloptu, more prvog postanja. Otud sledi Rasklop ili Listanje Knjige. A potom nastupa povlačenje suznih trepavica osmatračevih iz mora te otežale plaveti, te građenje uvis žalopojne katedrale od inja; ponad svega uzdignuta **uska platforma**, gde stupa Dodatak Knjige, u vidu divovske moći usaosećavanja s *onim ustajalo-bezizraznim dole*. Dveri ukrštanja *gornjeg /upisivalačkog/* i *donjeg /ispisivalačkog/* ambisa, duž paučinstih stepenica Neba.

Iz Fasade uzduž naprsle Sfere najzad izbija Munja, čija bledozelena grančica proniče sive oblake: kamenite obale Hiperboreje. Tek time ona iscrtava put sublimacije gneva Potisnute.

* *
*

Mahinalno lomljenje Ogledala:

Kada je zlo u ljudskom svetu preraslo pretprilježenu meru Boginjinog trpljenja, ona se okrenu od sveta koji-je-poriče i zaroni u zrcalo odražavanja ponora svojih ostalih mogućnosti. I kada je doplovila u poslednju dubinu Noći – na čije je koralno postolje učvrstila vlastito Sunčano oko – ona odasla titraje svoje tako velike opčinjenosti na površinu okeana/zrcala da ovo morade da prsne. Tada ona izgubi odstojanje spram ljudskog sveta – omaškom rano ispovrnutog iz zglobno-obrtnog zrcala – i zapade u **odsevnu sliku** svog iz-dubine pomaljajućeg lika: onu koja ne mogade da pojmi osnov svoje trajnosti s onu stranu granice: zlu dvojnicu, povampirenje svoje odbačene prvomogućnosti samopoklapanja sa ovozemaljskim svetom.

A pri tom: stara celina se iz sakupljenih delića može ponovo sagledati samo pod uslovom odmetanja jednog – za pokret zrcala – ključno-zaokretnog delića /Njene tiho kristalisane suze/. Jer ogledalo ima sopstvenu volju okretanja: od sobom prvostvorenog odnosa /Njenog/ jastva i /izuzetog/ sveta, ka ništavilu – iz koga /uvek iznova/ iskršava **Držačeva nepoznata ruka**; ona što vodi ka daljem samoporedbenom izmeštanju i usavršavanju tog – u snu Odsutne učahurenog – sveta; put rajskog ostrva prema Severu.

Nad krhotinama jednog svojom-voljom-propalog carstva uzdiže se **bestežinski ornament** (slog časovnika raznih smrti) – koji neslućenom brzinom, poput mećave, pronosi vest o događaju ove propasti kao i eho pitanja o njenom pravom razlogu: pomak praznine kroz mesto uređenih predaha. Tako ogledalo smrti postaje pahuljasto-zamagljeno, nastavljaajući da raste i preko granica sećanja na ono umrlo.

Mala morska vila, oborena samotna zvezda – **izraz tesnaca vrtložne sile** – bila je poslednji izdanak koralnog zamka i ujedno vladarka mrtvog carstva. Jer ograničeno je trajanje loze podmorsko-razumskih bića, koja teže savršenom zdanju – onome koje na svom vrhuncu biva obrušeno u vir što potapa brodove. Ali, zarad njegovog obnavljanja ostale vile žrtvovahu svoje koralne kose, radosno ubrane zvezdane krakove: to beše poslednji njihov pokušaj zarobljavanja zvezdanog neba *donjim okatim* ogledalom. Jer nemoguće je bilo zaustaviti otvaranje školjke noći prema nenadnoj vatrenoj novosti; nemoguće je bilo navesti biserje da i dalje spava u sterilno beloj sferi svetlosti – što ne prima belege osvitnog rumenila kakvo se redovno utkiva u morsku penu. Tek tim razbistravanjem praihvora svih glasova – koji vrši stalni pomak kroz zonu sutonje neodređenosti čovečanstva – kćer umrle pramajke biva pridodata Plejadama. Tu neizvesnost saobraćanja-u-mraku najzad biva preobražena u prostor zavelovljene prozirnosti: – prizor milionito praskozorne noći!

Nasuprot zamku Severa, kroz čija okna snatri žalna Kraljica – raskošna dolina Juga. Ali, ona se Ogledalom udvostručila i prenela svoj obris na Sever.

Nordijska dolina što leži u srcu snegovitih strmina – šumnom udubljenju sveg snevanja – ispunjena je mladom mahovinom; i ona iscrtava konture potopljenog davnog ostrva – punog koncentričnih krugova. A najunutrašnjiji ovoj tog dolinskog kruženja obuhvata **prastaru kuću** – odbeglo jezgro ostrva blaženih. U njoj obitavaju dva deteta: dva – samostalna – oka same Kraljice.

* * *

Stajanje na mestu uvrtočenja oprečnih sila, ili boravak pod krovom satkanim od daha svestranosti – jeste ono što pripada tim dvoma (primalno – *na-tom-ostrvu* – nesusretljivim) blizancima: podzemno vodokoreni i upravo stoga uvis samoizbacivani prostor (bezgranična riznica) – iz koga se zbivanja ne šire na okolni svet; zato jer su posvećena *onoj strani*; iščekivanju novog, *pridodavajućeg* svitanja u samom srcu ponoći. I u tom četvorokutu njih dvoje na sasvim izmenjen način doživljavaju staro zemaljsko proleće: kao silu sutonje-svetlosnog procvetavanja najzad lišenu gutalačke pomame prebrisavanja svojih predašnjih stupnjeva! Tu sve više slabi razlika između uzvodnih i vodoravnih pravaca razlistavanja: mlin stvaranja srebrno-plavičastog etera – koji postupno pripaja zemno nebeskome, biljno zvezdanome.

Dakle, jedna izvesna smrt za života: melanholično povlačenje od kvaziushitne trke među ovozemaljskim stvorenjima, ili obaranje najviše opčinjavajuće nekretnice u ponor sopstvene zenice – gde ona prva tek dobija krila za /spektralno/ uznešenje smrtnika sa zemaljske kugle, te za njegov mogući /trijumfalni/ povratak: nova/ugnuta vertikalna stare/posmatračke svesti, sada smeštene/utaknute sred mnogo većeg obilja! Jer, ta smrt je slivanje jednog sopstva u onog **eteričnog dvojnika** što sobom odražava tek samo uobličenje čistog bića, ne i mrlju pomame za prikazom svenadživelog nebića!

Presecanjem poveza-oko-ruže trnovito-ponoćnog svesaznavanja (repa žar-ptice, spektralne monade, knjige živih), te hitrim razlistavanjem njenih svetlo-ispisanih latica – *sve radi reaktiviranja mračnih tačaka na tu upisanim ljudskim dušama* – otvara se **treća dimenzija** unutar slike njenog /frontalnog/ prikazivanja. Jer to je slika /tajno-skokovitog/ redosleda svih bića/stvari, što ipak sadrži i **jednu pod-sliku** /"lepezu zvezdane osvete" – koja je s onu stranu svakog redosleda, te iz podzemlja uvis šiknuta/. Nju čine Plejade, vanzemaljske osnivačice Atlantide, vatrena kiša ponoćnih dveri, ili rasplet sveze zračenja uzajamno vanuporedivih kvaliteta. Ali, **njih su** /svaku ponaosob – kao nesvodive dragulje/

prepokrili talasi pomame /za “još većim” <9-b>/; – upravo oni talasi što se izdižu iz /u-knjizi-obežjenih/ mrlja pojedinih duša /ujedno, tačaka samožrtvenog stradalaštva sveopšte duše/.

Stoga je svako melanholično predavanje jednog Jastva svom a-simetričnom i eteroplovnom Dvojniku ujedno **čin spirajućeg razbistravanja istine** (kako svog tako opšteg) **postanja**. A kapi tog spiranja *nadalje* bruse *zamak zore*: ono posvećeno mesto gde i svako najsićušnije biće/stvar stiče *kubično odeljeno izvorište samosvesti*.

Tu, takođe, biva zaustavljeno demonsko ubrzavanje cvetanja, gde svi čarobni oblici – erupcijom snage iz koštice u koju je upisana skora smrt sopstvenoga cveta – gutaju jedni druge. Ali, za naknadu zbog takvog gutanja proizvode i **sopstveni prazan prostor**, te još nadaleko odašilju krajnosnu nemost njegovog brujanja. Tako da se mnoštvo malenih penasto-mirisnih ushićenja slobodno susreće u okolnom prostoru i zajedno nastavlja da bruji, stvarajući nadčujnu huku viševrtložnog stecišta. Dnevno zlatnoplameno ključanje bezbrojnih dahova samooslobođenih atmosfera, koje se još bore za uzajamnu prevlast, ishoduje u oko mrkocrvene buktinje predvečernjeg mira; to je oko u kome samo još ton procepne tišine, skriven usred sete ptičje-melodijskih linija, iz sebe samog propevava.

Prskanje čahura – unutar kojih nema ničega drugog osim nevidljive sile lisnato-šumnog odmotavanja; smeštanje prostora izdahnutog iz koštice smrti posred čašice zrelijeg stupnja njenog procvetavanja, u kojoj ovaj dalje lebdeći odsijava – jednim potpuno izmenjenim akcentom svetlosti, što ukida grozu svoga cveta pred usudom njegovog brzog odlaženja: **vihorski levak** stalnih razmena – između širine *onog gore* i gustine *ovog dole*. Tek zatim nastupa jorgovan – sastavljen od bezbrojnih mirisno-zrijućih komora smrti, a sa njim i ona kasnoaprilaska, blede-lila puzavica potajno vodenaste unutrašnjosti; potom je tu i beli majski žbun, što poseduje vodopade blago-razvejavajućeg njihanja svih svojih pahulja u prekomerju.

Njihovo blaženstvo trajalo je sve dok se nije pojavila ona ruža čiji trn zakiva-i-otvara gromoglasnu kapiju Severa.

* * *

Tokom zime – bivajući smeštena u razmaknutim odeljcima, što se dodiruju balkonima opasanim ledom – dva deteta su morala da prelaze unakrsna stepeništa da bi se srela. Tako je njihov odnos rastao sve do stupnja one mnogostrukosti kakva vlada u spoljašnjem svetu. Uporedo tome rasla je i **pahulja** (ružin skelet, mandala Severnog zamka) **zalepljena za njihovo zajedničko okno** (razmeđu dva balkona). I ona je porasla sve do Kraljičine veličine, htevši da je zameni na Tronu. Ona se u poslednjem trenu opre i tako nastade *lom ogledala*.

Jedan ulomak – u vidu k-sebi-zaokretne strelice, sposoban da povuče i iznova sastavi rasute delove – založen je u Kajevu zenicu; zato da sačeka drugi krug mrvljenja kristalnih krakova: – prag bezbrojnosti. Tek time Kraljica biva osigurana od pada u istost sa sopstvenim odrazom – koji je u sebi zaokruženo *sve*, bez mogućnosti daljeg granajućeg rasta i samopreinačivanja. Obrtom oko-svoje-ose *ona* biva **umanjena do tačke nevidnosti** /cvetnog središta/, odakle čeka čas svog novog prisebljenja – putevima povezivanja mnogo šireg /zvezdano-mineralnog/ mnoštva. I tek na taj način *njen u-bobicu-sabit naum* može da prebrodi zimski period – čak, šta više, sa[^]ma sila cvetanja je zimski posvećena i oplemenjena. Tek to zaveštanje uputi Gerdu na put ka Severnom zamku, to jest, davno izgnanom, oprečno-slikovitom životu-iza-stakala.

Dotle Kaj beše *zrnom svevidstva* obnevideo i u vlasti *zrcalne sablasti* – zarobljen u krugu /zimskom klizalištu/ što zaustavlja razdeobu majčine /prestolne/ sile. Tako on ne prepoznade nikakvu prednost u tome što se **sve neizbrojnije latice** – oko semene tajne ružinog cveta – **razvejavaju u eter**, i što Gerda to dopušta. On nije video kako se kroz krhke Gerdine zglobove prelama Kraljičina *vatreno-lednička*

sila – napuštajući zauvek *prostor simetrije*; on to nije video, iako bi mu sa svakim tim događajem skretanja zatreperilo stakalce u očima.

Već sledeće zime njega nije bilo; on nestade sa vihorom usred zavejanog klizališta. Jer, plašt Snežne Kraljice stvara **unazadni vremenski tok** – povratak u vreme kada je sve počivalo u ledenom, vatrenom rekombu nepremošćenom ambisu.

Jednako koliko i nezainteresovano lice Kraljice – te koliko i mozaik od hladnih suza, što kroz male svoje pukotine zrcali izraz Njene brige – strašan je i jedan od-Zvezdane-noći odabran dečak; “prekrasni stranac umnih očiju, lelujava koraka i nežno sklopljenih usana, bogatih zvucima” (Novalis: “Himne noći”). On ima uvučeno-položajne, morski-zelene oči čiji ponekad zamagljen fokus obeležava težnju povratka u dubinu predsnevanja – da bi, u trenutku kada tu dubinu i dosegne, bio njenom olujom izbačen na površinu; ali to tako da tada ovaj biva pomeren do u krajnje uglove njegovih očiju. To je kosi posmatrački pogled koji meri predeo-kome-prilazi takođe i sa njegove **obratne strane** – uzdržavajući, na vreme, svaki svoj neodmeren pokret; odnosno: usklađujući snage onog što on već (od ranijeg zaokreta) nosi u sebi, sa onim kontrastnim (u šta stupa), da bi ono prvo – tek na ovom otklonu – pokazalo izvor svog postanka. Takvim stečenim umećem iščitavao je on svaki sledeći predeo, uvek bogateći kostur onog prvog – dok ovaj ne bi porastao do **kristala umreženih značenja**, što u osnovi ima sliku presecanja jednog predela drugim.

“To su oči koje najveću daljinu, poput okna, zadržavaju u sebi, i zaokreću je iznenada u svoj tamni prostor – mesto u kome ova zri, sve do provale slika ... čija sitna kiša od kristala u tihim naletima sipi kroz cev njegovog pogleda, “ * (Marsel Prust: “U potrazi za izgubljenim vremenom”).

I taj kristalčić zrcaljenja-u-sebi eterski plave svetlosti jednog *donjeg neba* samo je Kaj imao u svojim očima. Tako ga je ovaj isti predodredio kao **prenapregnutog**; predatog dalekom neznanom zadatku – u odnosu na koga nije znao ko mu je idejni tvorac niti zašto se svojim planom upravo na njega ustremio. Od tog ledenog dodira mu se sasvim izbrisalo sećanje na plamen koga je nekad viđao u svom oku – kao odsjaj prethodno upaljenog plama Gerdinog. A samo je on, taj plam, dovodio do pokretanja belog točkica polarne svetlosti u njegovom oku. Tek bi ta njegovim **okom zarobljena plavet** – poput prazninom izlomljenog zvuka jednog zvona – dozvala unazad vreme rođenja prvopaliteljskog plama: vreme prvog susreta sa Gerdom.

Tek tada i Gerdu – u rano proleće – silina rečne bujice (kojoj predade svoje vihorske cipele – što ih je dobila od Kaja) odvede do njenog zanemarenog porekla: – do planinske kolibe u kojoj živi Mesečeva Starica, a čiji **tavanski kapci** imahu **znak** istovetan onome koji stoji na kapiji Kraljičinog zamka! Jer, svečane vratnice, ili zemaljska trijumfalna kapija izmetnuta je na tavanski sužen prostor Čarobnicine kape: slika ruže – kapa severnog pola – kao plan izlaska iz Ogdalata; znak dobrote one treptajne zvezde “koja je šmugnula iza vratnica”*. Taj isti znak je, kao podmorski znamen davno oborene zvezde, jednom isploveo na površinu – kao zalepljen za *pramac olupine*. A od te brodske daske Starica sazda sebi **krov** (uporedo: kapu) – koji je zadržao taj poseban beleg na vratnicama. I upravo taj znak budi Gerdu iz stanja omamljenosti gostoprinstvom Starice – što joj je krilate cipele ugradila u postolje vlastite kolibe (up. sojenice) – i vodi je put Severa.

Na tom putu:

Gerdin pogled uranja u **odsevu sferu**, što se izdiže naspram zmajolike trake zalazećeg sunca (sfere odabrano-mrtvih). U nju ona ulaže svoju poslednju nadu, a ne u Sunce što umire i rađa se – tačno onoliko puta koliko je to uslovljeno Daljnim Sazvežđem (ledeno-otkucajnim bilom Žar-Ptice). Pred tom dvoranom tirkizne svetlosti, u kojoj vlada jasnoća uporednih samorasveta nebeskih tela (– Mesec joj izričito smeta!), stvari na Zemlji dobijaju izmenjen akcenat svojih mikroosvetljenja; pojačan izraz

svojih (Jednotom zakočenih) stremljenja – put raspletivosti vlastite srži iz razapete mreže svjetlometnih nanosa neba. Tako mnoge zemne stvari postaju Skarabeji – **zasebna sunca**, preobražena u **crnoplave lopte** što sopstvene iskre razbacuju na sve strane jednog nepreglednog prostranstva.

A zatim sledi:

Račvanje bujice Kraljičinog promišljanja svih smrtnih stvari u dva Jelenska roga – što **okreću poledinu** istih; pokazuju i utiru Gerdi *strmi put*. Zaustavljanje vremena u posvećivanju svega čudesnim, ili, izjednačavanje svakog trenutka; rešenje mineralizovane ruže, kristalne mandale. I najzad: protkivanje jasne zimske zvezde jesenjim elementima.

*
* *

Povratak: Gerda i Kaj u zrasloj ruševini

Izazivali su bezmalu zavist ondašnje svetine – njih dvoje što behu blaženo izmaknuti, a koji su neopisivom lakoćom opstrujavali svoj divlje zrasli vrt – što beše prožet ledenim dahom polusrušenih statua, zamrlim oblikom pamćenja svih svojih pokojnika. Tu su njih dvoje često hodili kroz spletove unakrsnih hodnika i terasa sa u mračni bršljan zraslim lukovima. Čistom protivrečnošću tu beše visila elegantna puzavica, blede-lila sjaja, potajno vodenaste unutrašnjosti, odražavajući na sebi svu blagost prolethne vazdušnih strujanja. Purpurno drvo usitnjavajućih resa kratkotrajnog milja cvetanja tu beše upleteno u stoletnu tamu združenih jelki, kao u ono što u svoje meko-igličave pupoljke produžava dah opojnog mraka – te što sav svoj sakupljen nektar krije u sebi i ne rasipa ga. To beše kratkotrajnost jednog daleko-morski uskiptelog talasanja, u vidu poleta rascvetavanja sveg onog na tlu sakupljenog semenja reminiscencije. Nasuprot tome, pahuljasta jezgrovitost krupnih belih gombi sačinjavanja žbuna žalno-vodopadnih grana bezbrojno se osipala u jezerce, što svojim otrovnim zelenilom natapaše tlo puno eliksirskih trava – upravo nečijom bliskom smrću, a zarad njegovog uskrsnuća, na tom mestu razvejano-posejanih.

Zdanje stare kuće beše kao u zloćudne pećurke, u kojoj su se čudnovato uzajamno kosili romboidi i dvostruke elipse, blago nakrivljujući jedno drugo. Zelenilo kao da je izviralo iz same unutrašnjosti svesno sebe-urušavajuće kuće, te iz skrivenih prostora tremovnih stubišta: – takav beše i tajnoviti karakter puzavice zmijastog obrastanja oronulo-raskošnog zdanja vrtno kapije. Kuća beše asimetrično dvokrilna – upravo poput ove raskriljene vrtno kapije – jer joj levo krilo beše izvrnut odraz površine desnog krila; dok desno, sebe-nadograđeno krilo, beše iznosilo na videlo – putem duboreza na stubištu glavnog trema – sve najskrivenije kutove i odaje kuće, koso uvis izbačene! A čudesna samoumnost sitnih pećurkastih tornjeva tu išaše u prilog organizmičnosti duha cele vrludavo-misaone građevine. Celo dvorište s kućom beše smešteno u blag uzano-nakošeni krajolik u-sebi-snujuće mekote skloništa: mesto *između* nedostupnih stena, koje stvarahu kupe od vlastitih snogova, i padine njihovog naglo-vihorskog uviranja – sve do u mračno korito hladno-jezerske školjke, i same obrubljene posmrtnim vencem jezovito iskrzanih hridi. A to zamrznuto jezero beše odjek ptičjeg glasa zloslutnosti, što pridolaziše s platforme jednom davno kliknutog bola Severnjače; i ono je, kao suzno taložna ruža-mandala, sazdana od rumeni jutarnjeg odbleska svetlosti na hladnom kamenu.

A iznad, u stenovitim visinama, optočenim vencem rožnatih stakala snogova: lik Snežne Kraljice - duha Gerdine prabake, sa njom sličnih crta lica koje postepeno behu urasle i u njihovu prastaru kuću: to beše lik kakav nije gord na sebe već na **predeo vlastitog snevanja** – predeo s kojim se *ona sama* voljno beše stopila kao što se mač neke prodorne odluke stapa s hladnom večnošću kamena. Male,

krivudavo-rečne linije – zbivajuće sred sa'mog traženja izlaza iz tesnaca kamenih bregova, te ležeći u uskoj senci gromadno-jagodičnih kostiju Kraljičinog reljefnog lica – sudarale su se i ukrštale u samo jednoj jedinoj, vodokoreno-zemaljskoj tački: to beše stecište zvezdanih trouglova, urezanih pod tvrdu koru vodošumnih dubina zemljišta – od koga se svi rečni putevi (zamenjenim smerom) behu dalje razvezivali. Tako oni behu sebi probili izlaz u jedan lako-uzletni krajnosni im izraz, koji je sobom već trenutno brisao, te neopažljivo preokretao konstelacije svojih prethodno zloousaglašenih oblika – u izraz čiste, na sebi zaleđene suprotnosti! Razbijen zvuk mača Kraljičine presude u sasvim tuđem mu kamenu – kao lepezasto šireći učinak rada igle Njenog na-sebi-zamrznutog dvoluka tkanja. Ili je, pak, to učinak odlomljene vršak-prizme kapljivo-staklaste šišarke, sazdana od rasemenjenih kristala Njene izvnruto-piramidalne krune – krune što beše u obliku irtvasevih rogova! Jer to je samo ona prizma koja, poput budnog oka plamtenja u repu lučno-napete igle Njenog bezglasno samoodmotavajućeg tkanja, trajno zasvođava hladnu kap žiže Njene lutalački-mačje moći sveviđenja: grandiozni ris sagledavanja zaglušivo-rojevnog prizora – mandale polarnog krajolika. Jer: "Ko sanja goli mač zagnjuren u vode bistre, zaista nije izgnao iz priče buktinje i suze..."* (Sen-Džon Pers).

Jer: šta je bilo na kraju? Gerdine suze padaju na ružu-mandalu, zatočenu u dvorcu Snežne Kraljice, i otkamenjuju je. Otud samo uz Gerdinu pomoć – pruženu i zarad posredovanja njenoj sopstvenoj oslobođenosti – Kaj beše izvukao stakalce iz sopstvenog oka, odnosno, Kraljičin mač iz /od Nje odbegle/ duše-kamena. Odnosno: Kaj beše istrkao sopstveno prasećanje na Gerdu, iz /u-snu-stvorenog/ prasneta – koji ih je, na kraju, oboje za sobom povukao. Ipak, milošću Kraljice behu vraćeni nazad, u dolinu mlade mahovine. I otada mogahu o svom zrelijem, više-ne-nemuštom vremenu reći:

"Razgovori su naši tekli kao nebesno plave vode iz kojih tu i tamo zatreperi zlatni pesak, a naša je tišina bila kao tišina planinskih vrhova gde u veličanstveno usamljenoj visini, visoko nad prostorom oluja, samo još božanski vazduh šumi u kovrčama smelog putnika."

(Helderlin: *Hiperion ili pustinjak u Grčkoj*)

*

Katarina Ristić Aglaja
